

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Athanasio Presbytero. 62.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ciendum adigunt, vt à vitio abſtineatis ad-
duci poteſtis, magnopere miror.

Athanaſio Presbytero. 62.

Palinodiam, vt dici ſolet, cano. A ſcopo enim, aut, vt veriùs loquar, à ſententia aberravi: quippe qui haud talem te inuenirim, qualem eum eſſe crederem, laudibus afficere conabar. Hoc autem non meū crimē eſt, ſed tuæ mutationis, quæ in peiora ſtudia deflexit. Nam ipſe quidem, quoniam laudantibus fidem habeo, & iis, qui laudantur, faueo (propenſionē enim quandam ad bonum atque honeſtum habeo.) Idcirco adductus ſum vt iis, qui te laudibus extulerunt, fidem arrogarem. Cupio quippe omnes ita ſe gerere, vt laudem cōſequantur. Tu verò commutata vitæ ratione teipſum, non me coarguiſti. Verūm ſi de tua ſalute deſperarem, non hæc ſcriberem. Quoniam autem optimam mutationem expeſto, idcirco ſcribo, tēque monco, vt ad veterem virtutē teipſum referas.

Theopompo. 63.

Diuinæ naturæ nihil æquè propriū eſt, atque æternitas. Quare qui Filium poſtēriorem Patre, ex quo ſempiternè effulſit, inducit, hic illud ipſum quod ſubſtantiam illam ab omni labe puriſſimam inſignit, quantum in ipſo eſt, euertit. Nam & numero & tēpore ſublīmior eſt: neque ante, & poſt, nec primum ac ſecundum admittit. Etenim vt aliis omnibus, ita etiam hiſ nominibus, quibus res conditæ tanquam notis quibusdam exprimuntur, nullus ad eam aditus patet.

Paulo. 64.

Te quidem prudenti conſilio vtentem, conſulto, vt Chæremonis flagitium in obſcuro lateret, poteſtatem ipſi feciſſe intellexi. At optimus ille vir, ab Ammonio quidem exauthoratus, ab Euſebio autē haud

τὸ ποιῆσαι πὶ χρεῖαν ἐπιβουλεύων, ὡς ἔπειτα δεξιόσῃται τῆς κελίας λίαν τεταύμακα.

Αἰθανασίῳ πρεσβυτέρῳ. ἔβ.

Ἄδω τίω καλυμθῆναι παλινοδία. ἡμαρτον γὰρ σοκτοῦ. ἢ τὴν ἀληθῆ-
ρον ἀπέει, γνώμης, μὴ εὐὼ σε ποίη-
τον οἰονομίω, ἐγκωμιάζειν ἐπιχει-
ροῦν. τὸ το δὲ οὐκ ἐμὴν, ἀλλὰ τῆς
οἷς μεταβολῆς τῆς ὅπτι τὰ χεῖρα
νευσιόσης ὅτιν ἐγκλημα. ἐγὼ μὲν γὰρ
ἐπειδὴ ἀρ χεῖ πτεῦω τοῖς ἐγκωμιά-
ζουσι, ἢ τὸς ἐπαινοῦ μὲν ὅς συγκροτῶ.
ἔχω γὰρ πνα ῥοπιῶν ὡς το καλόν.
πεπίστευκα τοῖς σε ἐπαινεσασι. μεύ-
λομυ γὰρ ὡς αἰτας εἰδοκίμης ἀ. αἰ.
αἰ τὸς δὲ ματαβληθῆς σαυῶν οὐκ ἐμὲ
ἠλεγξας. ἀλλ' εἰ μὲν ἀπεγυρασοι. οὐκ
ἂν ταῦτ' ἐγχαφοι. ἐπειδὴ δὲ ἀρι-
στῶν ματαβολῆς προσδοκῶ, ἢ χεῖ-
ρα, καὶ προσπέτω, ἢ σε εἰς τίω ἀρ-
χίαν ἀρετῆς σαυῶν ἐπαγαγαγῆν.

Θεοπόμπῳ. ἔγ.

Οὐδὲν οὐτω τῆς γείας φύσεως ἴδιον,
ὡς τὸ αἰδίον. ὁ ποιῶν μεταγενέτερον
τὸν υἱὸν λέγων τὸ πατρὸς, ἐξ ὀλίγαρ-
χος ἐξέλαμψεν ὅτος αὐτὸ τὸ χρεα-
κτικῆζον τίω ἀκέραιον ὄσαι. πνε-
αἰτὲ μέρες, ἀναγρῆ. καὶ ἀριμῶν γὰρ
καὶ χεῖρα ὅτιν ἀνωτέρα. καὶ τὸ προσ,
καὶ μετα, οὐκ ἀρέχεται, οὐδὲ τὸ
πρώτον, καὶ δεῦτερον προσέεται. ἀ-
πρόσιτος γὰρ ὅτιν ὡς περ τοῖς ἄλλοις
ἄπασι, καὶ τέτοις τοῖς ὀνόμασι, δὲ
ὡν τὰ κῆσματα χρεακτικῆζεται.

Παύλῳ. ἔδ.

Ἐπιτόμιω ὡς οὐ μὲν σοφῶς παιδῶν,
ἐκὼν διδάσκει τὸ λαθεῖν ἐξυσιῶν. ὁ δὲ
βέλπτος Χαρήμων ὑπὸ Ἀμμωνίου
μὲν χεῖραρεθῆς. πρὸς δὲ Εὐσεβίῳ οὐκ
οἶδ' ὅπως χειροτονηθεῖς, δίδως μὴ πε-
φασθῆται